

To all Sakam
Knigi members -
With love,
Julie James



АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот

Something about you

© 2010 Julie James

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2012

Превод Ивана Николовска

Коректура Александра Христов

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

МОЈОТ ЛИЧЕН ФБИ АГЕНТ

Од авторот на „Само најсекси маж кој постои“ и „Нека победи побоброт“

Џули Џејмс



АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

*За шегаџиите во собата до мене во хотел Мериот,
Сан Франциско - Ова е книгата која си ја напишав
во глава додека вие ме држете будна со вашите
будалаштини цела ноќ.*

БЛАГОДАРНОСТ

До мојата неверојатна уредничка, Венди МекКарди за нејзиниот придонес и мудрост и за тоа што знаеше што сакав да постигнам со оваа книга уште пред јас самата да сфатам. Благодарност и до Кетрин Тумен, Кетрин Пелз и целиот тим на Беркли за сета нивна поддршка.

До мојот агент, Сузан Крафорд, за нејзиното охрабрување и неуморен ентузијазам и до Кристин Гарсија за сите нејзини одлични идеи и посветеност.

Посебна благодарност за Кати Денси за нејзиниот фантастичен увид и коментари за почетната верзија на книгата.

Благодарност до Џон Мехочко за одговарањето на моите прашања за секојдневниот живот на еден асистент на државниот адвокат на Америка и на мојот свекор за неговото познавање на техничките аспекти од кривичните истраги.

Благословена сум што имав прилика да ги запознаам, лице в лице и онлајн, најдобрата група на критичари, блогери, читатели и обожаватели кои еден автор може да ги побара. Вие дами - и добро знаете кои сте - закон сте.

До моите пријатели и семејството за сета нивна љубов и поддршка. И мојот син, кој секогаш умее да стави насмевка на моето лице и кој е проклето пресладок за да се опише со зборови.

И на крај, посебна благодарност до мојот прекрасен сопруг, Брајан, кој се чини дека едноставно знае сè (ох, знам дека некогаш ќе зажалам што го ставив ова на хартија), и за неговото вечно охрабрување.

Egen

ТРИЕСЕТ ИЛУЈАДИ ХОТЕЛСКИ СОБИ во Чикаго, а Камерон Линд успеа да се најде токму во онаа која беше залепена врата до врата со некоја двојка која очигледно одржуваше секс маратон.

„Да! О, да! ДА!“

Камерон ја повлече перницата над глава, мислејќи - како што си мислеше во изминатиот час и половина - дека ова *кога-тогаш* мора да заврши. Беше поминал три часот по полноќ и, иако таа дефинитивно немаше ништо против добра партија груб и бучен хотелски секс, оваа конкретна партија ги премина границите на бучно и прејде во смешно уште пред четиринаесет *молитви* „ох-Боже-ох-Боже-ох-Боже“.

Уште поважно, дури и со специјалните попусти што им ги даваа на федералните службеници, цените за ноќевање во хотелите од ланецот Пенинсула обично не влегуваа добро во рамките на месечниот буџет на еден асистент на јавниот обвинител на САД, па таа почна сериозно да се вади од кожа што не можеше да добие барем малку мир и тишина за парите.

Бам! Бам! Бам!

Сидот зад нејзиниот огромен кревет се затресе со толкава сила што речиси го помести целиот кревет од место, па Камерон почна да го проколнува паркетот што ја донесе до таквите околности.

Пред неколку дена, кога изведувачот ѝ рече дека ќе треба да поминат дваесет и четири часа пред да може да гази на прередуваниот и лакиран паркет во нејзиниот дом, таа одлучи дека пригодата ќе биде одлична за да се почести со мал одмор и уживање кои дефинитивно ѝ беа потребни. Таа само што заврши со исцрпувачкото тримесечно рекетарско судење против единаесет обвинети, тужени за различни криминални активности, вклучувајќи седум убиства и три обиди за убиство. Судањето беше ментално исцрпувачко за сите кои беа вклучени, особено за неа и за другиот асистент на јавниот обвинител на Америка кој го водеше случајот. Па, кога дозна дека треба да биде надвор од својот дом додека подот да се исуши, таа ја зграби шансата и ја претвори во викенд патување.

Можеби, да беше некој друг на нејзино место, ќе отидеше на некоја подалечна и поегзотична локација наместо во хотелот кој се наоѓаше на пет километри од нејзиниот дом, но сè што сакаше Камерон беше да добие една неверојатно прескапа, но фантастично подмладувачка масажа, проследена со мирна ноќ, а потоа утрото да ја чека шведска маса (повторно неверојатно прескапа) каде што може да копа низ храната сè до точка каде ќе се сети зошто си вети дека ќе се држи настрана од шведските маси. А совршеното место за тоа беше хотелот Пенинсула.

Или барем така мислеше таа.

„Ох, ти голем, лош човеку! Баш таму, ох, да - баш таму, не запирај!“

Перницата над нејзината глава немаше ефект во блокирање на гласот на жената.

Камерон ги затвори очите и се помоли во себе.

Почитуван господине Голем и Лош: Што по ѓаволи-те и да правиш, немој да си се поместил од таа точка додека не ја завршиш работата како што треба. Камерон се немаше молено за оргазам толку очајно уште од првиот - и последен - пат кога спиеше со Џим, корпоративниот селектор на вина/уметник кој упорно се трудеше да си го најде „својот пат во животот“, но се чинеше дека нема поим како да го најде патот до клучните делови од женското тело.

Стенкањето кое започна околу 01.30 часот утрото беше она што ја разбуди. Во таа зашеметена состојба, нејзината прва мисла беше дека на некој во собата до неа му се лоши. Но веднаш по стенкањето на првата личност следеше и стенкање на втора личност, потоа бревтање, трескање од сидот, урлање и оној дел кој сомнително многу звучеше како некој да плеска нечиј гол задник... тука некаде отприлика беше моментот во кој таа сфати што навистина се случува во собата 1308.

БамМ... БамМ... БамМ... БамМ... БамМ...

Креветот во собата до неа го забрза темпото и брзината со која се удираше во сидот, а цвилењето на душекот постигна нова, рекордна јачина на крцкање и пискање. И покрај нејзината мака и нервоза, Камерон мораше да му признае на типот, кој и да беше, за кондицијата и издржливоста со кои располагаше. Можеби ова беше една од оние *Вијагра-ситуации*, си мислеше таа. Некаде имаше слушнато дека една мала пилула може да дигне и натера човек да работи и повеќе од четири часа.

Ја одлепи перницата од глава и погледна низ мракот кон часовникот на масичката до креветот: 3:17. Ако требаше да издржи уште два часа и петнаесет минути од ова чудо, ќе мораше да убие некој, најпрво почнувајќи од службеникот на рецепцијата кој ја смести во оваа соба. Зарем не треба хотелите да го прескокнуваат и да не доделуваат соби на тринаесеттиот кат? Во овој момент таа посакуваше да беше посуеверна личност и навреме да побараше да биде сместена во друга соба,

на друг кат.

Всушност, сега посакуваше воопшто да не помислеше на идејата за уживање за време на викендот и наместо тоа, да ја поминеше ноќта кај Колин или кај Ејми. Ако ништо друго, барем тогаш ќе се напиеше, наместо да ја слуша оваа симфонија на разгровтано и пискаво - о да, девојката сега буквално *пискаше* - тоа беше моменталната заштитна песна на нејзиниот живот. Плус, Колин правеше ненормално добро поховано сирење и омлет од јајца и домати кои можеби не беа вкусни како деликатесите во Пенинсула, но дефинитивно ќе ја потсетиа зошто го оставаше него да готви во текот на целата последна година од факултет кога сите тројца живеат заедно.

Баабаабаммм-БАМ! Баабаабаммм-БАМ!

Камерон седна на креветот и погледна во телефонот на масичката. Не сакаше да биде еден од оние типови на гости кои се жалат за секој најмал недостаток во услугата на хотел со пет ѕвезди, но бучавата од соседната соба се слушаше веќе долго време и во одреден момент, таа почувствува дека има потполно право на малку сон во нејзината соба која чинеше речиси 400 долари по ноќ. Единствената причина поради која хотелот сè уште немаше примено поплаки, претпоставаше таа, се должеше на фактот што собата 1308 се наоѓаше на аголот од ходникот и до неа немаше други соби, освен нејзината.

Камерон веќе посегнуваше по слушалката од телефонот за да се јави на рецепција кога, одеднаш, го слушна човекот од соседната соба како ги извикува величествените звуци на нејзиното спасение.

Плес! Плес!

„О срање, свршууувааааммм!“

Силно стенкање. И тогаш...

Благословена тишина. Конечно.

Камерон весело се плесна наназад на креветот со сета тежина.

Ви благодарам, Ви благодарам, Богови на хотел Пенинсула, што ми го подарувате овој мал одмор. Никогаш повеќе нема да ги нарекувам вашите масажи нездраво скапи и преценети. Дури и покрај тоа што сите многу добро знаеме дека триењето лосион на нечиј грб не чини \$195. Само си кажувам.

Камерон се стутка под покривката и го повлече кремастиот јорган нагоре до брадата. Нејзината глава потона во перниците и таа лежеше така неколку минути, полека потонувајќи во сон. Тогаш слушна друг звук од соседната соба - звукот на затворање на врата.

Камерон се згрчи.

И тогаш...

Ништо.

Сè остана блажено мирно и тивко, а нејзината последна мисла пред да заспие беше поврзана со значењето на звукот на затворањето на вратата.

Таа се надеваше дека тој звук беше официјален крај на секс маратонот со пет ѕвезди.

Б А М!

Камерон скокна и се исправи во креветот, разбудена од гласните звуци кои доаѓаа од соседната соба. Слушна придушено пискање и креветот повторно тресна од сидот - посилено и погласно од кога било - како она пред малку да не беше ништо, па сега станарите решија овој пат да го направат *нештото* како што доликува.

Погледна во часовникот: 04:08. Ы беше даден неверојатен триесет минутен одмор.

Без губење време - искрено, на овие шегаџии веќе им даде премногу од своето драгоценно време за спиење - посегна кон масичката до креветот и ја вклучи ламбата. Неколкупати трепна додека очите ѝ се привикнуваа на ненадејната светлина. Потоа го грабна телефонот од масичката и го сврте бројот.

По едно одзвонување, еден човек љубезно одговори на другиот крај од линијата.

„Добро вечер, госпоѓице Линд. Ви благодариме за јавувањето во Центарот за услуги за гостите - како може да Ви помогнеме?“

Камерон го прочисти грлото и, со глас кој сè уште беше рапав, рече: „Видете, не сакам да бидам идиот за целава оваа работа, но вие момци мора да направите нешто во врска со луѓето во соба 1308. Упорно удираат во сидот, се слушаат сите видови на стенкање, викање и плескање и тоа се случува веќе, па, последниве два часа. Едвај око склопив цела ноќ, а како што ми звучи во моментов, тие се подготвуваат за дваесетта рунда, или нешто така, што е одлично за нив, но не толку многу за мене и моментално сум доведена до степен каде мислам дека што е многу, многу е... Ме сфаќате?“

Гласот на другиот крај од линијата беше тотално смирен и невознемирен, како Центарот за услуги за гостите во Пенинсула постојано да се справува со последниците од секс маратони.

„Се разбира, госпоѓице Линд. Се извинувам за непријатностите. Веднаш ќе испратам обезбедување да се погрижи за проблемот.“

„Благодарам“, промрморе Камерон. Имаше во план да зборува со менаџерот следното утро, но сега засега, сè што сакаше беше тивка соба и малку сон.

Ја спушти слушалката од телефонот и чекаше. Поминаа неколку моменти, па таа погледна кон сидот зад креветот. Работите станаа невообичаено тивки во собата 1308. Се прашуваше дали соседите можеби слушнале дека таа се јавува во Центарот за услуги за гостите за да се пожали и да ги пријави. Се разбира, сидовите беа тенки (таа дефинитивно го откри тоа од прва рака), но дали беа толку тенки?

Ја слушна вратата од соба 1308 како се отвора.

Гадовите очигледно се подготвуваа за бегство.

Камерон излета од креветот и се стрча кон вратата од својата соба, решена барем да ги види сексуалните монструми кои ја оставија без сон. Само што се навали

на вратата и сирна низ шпионката, вратата од другата соба се затвори. За момент, немаше никој. И тогаш...

Еден човек излезе на виделина.

Тој се движеше брзо, а погледот низ стакленцето на шпионката малку го изобличуваше неговото тело. Ѐ беше свртен со грб додека ја одминуваше нејзината соба, па Камерон не можеше да го види којзнае колку добро. Таа не знаеше како изгледа еден типичен секс монструм, но овој беше висок, во модерни фармерки, со црно спортско палто и сива маица со качулка. Качулката му беше префрлена преку главата што беше малку чудно. Додека човекот го поминуваше ходникот и одеше кон скалите, нешто ѝ се фати за око како невообичаено познато, но пред да успее да открие што беше тоа, тој почна да се симнува по скалите и исчезна.

Камерон се тргна од вратата. Нешто многу чудно се случуваше во соба 1308... Можеби човекот побегна, бидејќи ја слушал како се јавува во Центарот за услуги за гостите и ја остави својата партнерка сама да се справува со последиците. Оженет маж, можеби? Без разлика, жената во 1308 ја чекаше сериозно расправање и објаснување со хотелското обезбедување, веднаш штом пристигнат. Камерон реши - кога веќе беше будна и сето тоа - дека може барем да остане пред вратата и преку шпионката да го проследи крајниот чин од целата драма. Не дека имаше намера да прислушува или нешто слично, но... добро, имаше намера да прислушува.

Не мораше да чека многу долго. Двајца мажи облечени во костуми - обезбедувањето на хотелот, претпоставуваше таа - пристигнаа во следната минута и тропнаа на вратата во 1308. Камерон гледаше преку својата шпионка додека момците од обезбедувањето нетрпеливо зјапаа во вратата, а потоа, кога не добија одговор, ги кренаа рамениците еден кон друг.

„Треба ли да се обидеме повторно?“ праша понискиот човек. Другиот кимна со главата и затропа на вратата. „Обезбедувањето на хотелот“, викна тој.

Никаков одговор.

„Сигурен ли си дека ова е вистинската соба?“ праша вториот тип.

Неговиот колега го провери бројот на собата, а потоа кимна со главата. „Да. Лицето кое се пожали рече дека бучавата доаѓа од соба 1308.“

Двајцата погледнаа кон собата на Камерон. Таа направи чекор наназад небаре тие би можеле да ја видат низ вратата. Одеднаш, се свести за фактот дека на себе ја носеше само маичката од Универзитетот во Мичиген и долна облека.

Пауза.

„Па, сега не слушам ништо“, Камерон го слушна првиот тип кој со тресок по третпат затропа на вратата. „Обезбедување! Отворете!“

Уште ништо.

Камерон повторно се доближи до вратата и уште еднаш погледна низ шпионката. Ги забележа изнервираните погледи кои си ги разменија момците од обезбедувањето.

„Најверојатно се под туш“, рече понискиот човек.

„Веројатно повторно го прават тоа“, се согласи другиот.

Двајцата мажи ги залепија ушите на вратата. Од својата страна од вратата, Камерон се начучули за да чуе некаков звук на туш во соседната соба, но не успеа да слушне ништо.

Повисокиот чувар воздивна. „Го знаеш протоколот. Треба да влеземе внатре.“ Тој си бркна во џебот и извади нешто што личеше на еден вид универзална картичка. Ја лизна во бравата и ја отвори вратата.

„Здраво? Хотелско обезбедување - има ли некој?“ викна во собата.

Тој погледна кон својот партнер преку рамо и затресе со главата. Ништо. Зачекори навнатре и гестикулираше со раката за вториот човек да го следи. И двајцата исчезнаа во собата, надвор од видикот на

Камерон, а вратата зад нив тресна и се затвори.

Имаше краткотрајна пауза, а потоа Камерон го слушна едниот од момците од обезбедувањето како се дере преку ѕидот од соседната соба.

„Срање!“

Стомакот ѝ се преврте. Сега знаеше дека што и да беше тоа што се имаше случено во соба 1308, не беше добро. Несигурна што да направи, го залепи увото за ѕидот и слушаше.

„Обиди се со вештачко дишење и масажа на срце, додека јас повикувам Брза помош!“ извика еден од мажите.

Камерон скокна од креветот - таа знаеше како се дава вештачко дишење и како се прави масажа на срце - и се стрча кон вратата. Во истиот момент кога понискиот човек излегуваше од соба 1308, таа ја отвори вратата и се најде пред него.

Кога ја виде, тој ја крена раката нагоре за да ѝ даде знак да застане и да не се доближува. „Госпоѓо, Ве молам вратете се во својата соба.“

„Но, слушнав... Мислев дека би можела да помогнам, јас...“

„Ја имаме ситуацијата под контрола, госпоѓо. Сега Ве молам вратете се назад во Вашата соба“, брзо ја пресече тој.

По наредба на човекот од обезбедувањето, Камерон остана да стои на влезот од вратата. Таа погледна наоколу и виде дека и другите луѓе во близина на собата ја слушнале вревата и сега сиркаа во ходникот со нервозен и љубопитен израз на своите лица.

По некое време кое изгледаше како вечност, но веројатно во прашање беа само неколку минути, понискиот човек се врати назад следен од двајца болничари кои туркаа болничарски кревет на тркалца.

Додека триото забрзано поминуваше покрај Камерон, таа го слушна чуварот од обезбедувањето како им

ја објаснува ситуацијата. „Ја најдовме како лежи на креветот... Воопшто не реагираше, па почнавме да ѝ даваме вештачко дишење, но не изгледа добро...“

Во меѓувреме, дополнителен персонал пристигна на местото на настанот и една жена во сив костум која се идентификуваше себеси како менаџер на хотелот побара сите да останат во своите соби. Камерон наслушна додека таа им кажуваше на другите членови на персоналот да се погрижат ходникот и лифтот да бидат празни. Гостите од тринаесеттиот кат тивко мрмореа меѓу себе и Камерон не можеше да не чуе делчиња од разговорите на гостите кои од една соба одеа до друга за да прашаат што се случува.

Молк падна врз толпата кога болничарите повторно се појавија на вратата од соба 1308. Тие брзо се движеа, влечејќи го болничарскиот кревет низ ходникот.

Овој пат, на креветот лежеше една личност.

Додека прелетуваа покрај Камерон, таа успеа да погледне кон личноста - брзо сиркање, но доволно за да види дека тоа беше жена, а исто така, доволно за да види дека таа имаше долга црвена коса распослана на белиот чаршав од креветот и хотелската бањарка која ја носеше на себе. И... виде доволно за да забележи дека жената не се движеше.

Додека едниот од болничарите го туркаше креветот, другите трчаа покрај него, пумпајќи кислород преку рачна маска која го покриваше лицето на жената. Двајцата момци од обезбедувањето брзо одеа пред болничарите, осигурувајќи се дека ходникот е празен. Камерон, а очигледно и повеќето од другите гости на хотелот, наслушна како понискиот чувар им кажува на другите дека полицијата е на пат кон хотелот.

При самото спомнување на полицијата, наоколу се рашири мала збрка. Гостите на хотелот бараа да знаат што се случува.

Менаџерот почна да зборува гласно за да ја надвика вревата.

„Јас апсолутно разбираам дека ситесте загрижени и ви нудам искрено извинување за ваквото вознемирување.“ Таа им се обрати со мирен, префинет тон кој беше неверојатно сличен на оној на човекот од Центарот за услуги за гостите со кој Камерон зборуваше на телефон пред малку. Таа се запраша дали сите тука зборуваа на тој начин едни со други и кога нема клиенти околу нив или ја тргаа настрана рутината со шармот и квази љубезните акценти во истата секунда штом влезат во бифето за вработени.

„За жал, во овој момент можам да ви кажам само дека ситуацијата, очигледно, е многу сериозна и, по природа, може да биде криминална“, продолжи менаџерот. „Ова прашање ќе го разгледа полицијата, а за тоа време бараме секој од вас да остане во својата соба сè додека не дојдат тие и не ја оценат ситуацијата. Постои веројатност полицијата да сака да разговара со некои од вас.“

Погледот на менаџерот падна директно врз Камерон. Кога толпата се врати на својот шум, мрморења и шепотења, таа се приближи кон Камерон. „Госпоѓица Линд, така?“

Камерон кимна со главата. „Да.“

Менаџерот гестикулираше кон вратата. „Дали може да Ве испратам до Вашата соба, госпоѓице Линд?“ Ова беше љубезен хотелски код за „Би ти било паметно да се сместиш удобно, бидејќи твојот прислушувачки задник и така не оди никаде.“

„Се разбира“, рече Камерон, сè уште, на некој начин, шокирана од страна на настаните кои се случија во текот на последните неколку минути. Како асистент на еден од државните адвокати на САД, таа беше добро запознаена со криминалните елементи на една постапка, но ова беше поинаку. Ова не беше некаков си случај кој таа требаше да го разгледа преку објективното око на обвинителот, немаше доказни документи уредно подготвени од страна на ФБИ или слики направени на самото место веднаш по злосторството. Овој пат, таа

буквално го слушна злосторството; ја виде жртвата со свои очи и - враќајќи си го филмот наназад на човекот во спортското палто и маицата со качулка - многу веројатно, и злосторникот.

Таа мисла ѝ испрати морници низ целиот `рбет.

Или, претпоставуваше Камерон, можеби морниците беа резултат на фактот што таа сè уште стоеше во климатизираниот ходник без ништо на себе, освен нејзината маичка и долна облека.

Отмено.

Со толку достоинство колку што би можела да собере една жена додека стои без градник и без панталони во ходник полн со луѓе, Камерон ја повлече маицата надолу и се упати кон својата соба.

Два

НЕШТО НЕ БЕШЕ КАКО ШТО ТРЕБА.

Камерон беше заробена во својата хотелска соба веќе речиси два часа додека полициската станица на Чикаго наводно ја спроведуваше истрагата. Таа знаеше доволно за злосторства и сослушување на сведоци за да знае дека ова не беше стандарден протокол.

За почеток, никој не ѝ кажуваше ништо. Полицијата пристигна набрзо откако менаџерот на хотелот ја испрати назад во својата соба. Средовечниот, малку проќелавен и исклучително намќорест детектив Слонски ѝ се претстави, заземајќи место на фотелјата во аголот од хотелската соба и започна да ја зема изјавата за она што таа го слушнала ноќта. Иако ѝ дадоа барем две секунди приватност за да може на себе да ги натне своите панталони за јога и градник, таа сè уште се чувствуваше чудно и непријатно што требаше да биде испрашувана од страна на полицијата додека седи на набрзина наместен хотелски кревет.

Првото нешто што го забележа детективот Слонски беше полупразната чаша со вино која таа ја порача

од собната услуга и која сè уште стоеше на масата каде што ја остави пред неколку часа. Тоа, се разбира, ги поттикна неколкуте прелиминарни прашања во врска со нејзината консумација на алкохол во текот на вечерта. Откако, навидум, успеа да го убеди Слонски дека, не, таа не беше хроничен алкохоличар и, да, нејзината изјава имаше барем минимална доза на веродостојност, ја разрешија дилемата околу алокохолот и таа прокоментира во врска со фактот што Слонски се претстави себеси како „детектив“, наместо како „полицаец“. Камерон го праша дали тоа значи дека тој е дел од одделот за убиства. Ако не поради друга причина, барем сакаше да знае што се случило со девојката во соба 1308.

Единствениот одговор на Слонски беше остро зјапање и една дрско отсечна реченица: „Јас сум оној кој ги поставува прашањата тука, госпоѓице Линд.“

Камерон штотуку заврши со давањето на изјавата, кога друг детектив облечен во нормална облека, наместо некаква официјална униформа сирна од вратата во нејзината соба. „Слонски - мораш да видиш нешто.“ Тој кимна со главата во насока на соседната соба.

Слонски стана и ѝ упати уште еден остар поглед на Камерон. Таа се запраша колку долго го вежбал овој поглед пред огледалото во неговиот тоалет.

„Би ценел ако останете во собава додека да се вратам“, ѝ се обрати тој.

Камерон се насмевна. „Се разбира, детективе.“ Таа во себе водеше дебата дали да го наметне својот авторитет со цел да добие некои одговори, но сметаше дека сè уште не е вистински момент за тоа. Уште не. Таа беше опкружена со полицајци и агенти цел живот и многу ја почитуваше нивната работа, но насмевката во овој момент имаше цел да му даде до знаење на Слонски дека тој не допираше до неа. „Ќе ми биде задоволство да соработувам на секој можен начин.“

Слонски сомнително ја погледна, обидувајќи се да одлучи дали можеби слушна нишка на сарказам во

нејзиниот глас. Камерон многу често го добиваше тој поглед.

„Само останете во Вашата соба“, рече тој додека заминуваше. Следната средба на Камерон со детективот Слонски беше половина час подоцна кога тој намина до нејзината соба за да ја извести дека, поради одреден „неочекуван развој на настаните“, таа не само што ќе мораше да остане во својата соба подолго одошто очекуваше, туку и дека имаат намера да постават стражар пред нејзината врата. Тој додаде дека „било побарано“ таа да не воспоставува какви било повици ниту од нејзиниот мобилен телефон, ниту од телефонот на хотелот сè додека „тие“ не завршат со нејзиното испрашување.

За првпат, Камерон се запраша дали можеби таа лично беше во некаква неволја. „Дали ме сметате за осомничена во оваа истрага?“ го праша Слонски.

„Не го реков тоа.“

Таа забележа дека ова не беше официјално „не“.

Додека Слонски се вртеше да си замине, таа му нафрли уште едно прашање. „Кои се 'тие'?“

Тој зјапна преку рамото. „Молам?“

„Рековте дека не смеам да контактирам со никого додека 'тие' не завршат со моето сослушување“, рече Камерон. „На кого мислевте со тоа?“

Изразот на лицето на детективот јасно даваше до знаење дека тој немаше намера да даде одговор на тоа прашање. „Ја цениме Вашата соработка, госпоѓице Линд. Тоа е сè што можам да кажам сега засега.“

Неколку минути откако Слонски замина, Камерон повторно погледна низ шпионката од вратата, имајќи ја честа да зјапне во задниот дел од главата на некој маж, веројатно стражарот кој го стационираа пред нејзината врата. Таа се оддалечи од вратата и седна на својот кревет. Погледна во часовникот и виде дека беше речиси 07:00 часот наутро. Се сврте кон телевизорот - Слонски не рече дека не смее да гледа телевизија - и

се надеваше дека можеби на вестите ќе успее да види нешто за тоа што се случуваше надвор.

Сè уште се бореше со копчињата на далечинскиот управувач - обидувајќи се да дознае како да го тргне проклетото лого на хотелот кое се движеше на екранот посакувајќи „Добредојде“ - кога вратата од нејзината соба повторно се отвори.

Слонски ја протна главата внатре. „Извинете - и телевизорот е забранет“.

Тој ја затвори вратата.

„Глупави тенки сидови“, промрмори Камерон под нос. Не дека некој ја слушаше. Всушност...

„Може ли барем да читам книга, детективе Слонски?“ праша таа во празната соба.

Пауза.

И потоа глас преку вратата, од ходникот.

„Секако.“

И сидовите *навистина* беа многу тенки - Камерон речиси можеше да ја чуе слабата трага од насмевка во неговиот одговор.

„ОБА ВЕКЕ СТАНИВА смешно. И јас имам свои права, знаете.“

Камерон се соочи со полицаецот кој стражареше пред вратата од нејзината хотелска соба, решена да добие некои одговори.

Младиот полицаец сочувствително кимна со главата. „Знам, госпоѓо, и навистина се извинувам, но јас само ги следам наредбите кои ми се дадени.“

Можеби беше поради нејзината фрустрација како последица од тоа што беше заглавена во хотелската соба веќе пет - да, *пет часа* - но Камерон имаше намера да го задави детето ако уште еднаш ја наречеше „госпоѓо“. Таа имаше триесет и две години, не шеесет. Иако најверојатно се откажа од правото да биде нарекувана

„госпоѓица“ некаде отприлика кога и самата почна дваесет и две годишните полицајци да ги нарекува „деца“.

Одлучувајќи дека давењето на полицаец веројатно не би била најдобрата варијанта во случајов, особено кога сигурно пред вратата стоеја уште десетици други луѓе (не можеше да каже со сигурност; не ѝ беше дозволено ниту да погледне надвор во ходникот, а камоли да излезе чекор - два на прсти дотаму), Камерон се обиде со друга тактика. Момчето очигледно паѓаше на нејзиниот авторитет, можеби можеше да го искористи тоа како предност.

„Види, веројатно требаше да го спомнам ова порано, но јас сум асистент на државниот правобранител на САД. Работам надвор од канцеларијата на Чикаго...“

„Ако живеете во Чикаго, тогаш зошто ја поминувате ноќта во хотел?“ ја прекина момчето полицаец.

„Го обновувам паркетот во мојата кука. Поентата е...“

„Навистина?“ Тој изгледаше многу заинтересиран за ова. „Бидејќи јас се обидувам да најдам некој што ќе ми ја реновира бањата. Луѓето кои живееле таму пред мене ставиле некаков лудачки црно - бел мермер со златни фигури, па местото личи на тврдината на Плејбој. Ќе може ли да Ве прашам како успеавте да најдете изведувач кој прифаќа толку мала работа?“

Камерон ја накоси главата настрана. „Се обидуваш да ми го одвлечеш вниманието со сите овие прашања или едноставно чувствуваш некаква чудна фасцинација кон декорирање на домови?“

„Веројатно првото. Добив впечаток дека нема да бидете лесна за справување.“

Камерон мораше да си ја скрие насмевката. Момчето полицаец очигледно не беше така зелен како што мислеше таа.

„Види вака“, му рече таа „не можеш да ме држиш овде против моја волја, особено поради тоа што јас веќе му ја дадов својата изјава на детектив Слонски. Ти го знаеш тоа, а уште поважно, јас го знам тоа. Очигледно

нешто невообичаено се случува со оваа истрага и, иако сум подготвена да соработувам и малку да ви прогледам низ прсти од професионална куртоазија, сепак ќе ми требаат некои одговори ако очекувате да продолжам да чекам овде. А ако ти не си личноста која треба да ми ги даде тие одговори, тоа е во ред, но во тој случај би сакала да одиш да го викнеш Слонски или кој било друг со кој би требало да зборувам.“

Момчето полицаец не беше бездушен. „Видете... знам дека сте заглавени во собата веќе долго време, но момците од ФБИ рекоа дека сакаат да разговараат со Вас веднаш штом завршат со истрагата во соседната соба.“

„Значи ФБИ го води ова?“

„Веројатно не требаше да го кажам ни тоа.“

„Зошто се тие надлежни за случајот?“ Камерон притискаше. „Ова е случај со убиство, така?“

Момчето полицаец не се фати во стапицата по вторпат. „Жалам, госпоѓо Линд, но 'моите раце се врзани'. Агентот кој е задолжен за истрагата особено нагласи дека не ми е дозволено да зборувам за ова со Вас.“

„Тогаш мислам дека треба јас да зборувам со агентот кој е задолжен за истрагата. Кој е тој?“ Како обвинител за северната област на Илионис, таа имаше работено со многу од ФБИ агентите во Чикаго.

„Некој специјален агент - не му го запомнив името“, додаде момчето полицаец. „Иако мислам дека има шанси тој да Ве познава. Кога ми рече да внимавам на Вашата соба, рече дека се чувствува лошо што мора толку долго да ме заглави со Вас.“

Камерон се обиде да не покажува никакви емоции и реакции, но ова болеше. Вистина, таа не беше баш прва другарка со многу од ФБИ агентите со кои работеше - многу од нив сè уште ја обвинуваа неа за оној инцидент што се случи пред три години - но со исклучок на еден одреден агент кој, за среќа, беше на километри оддалечен од неа во Невада или Небраска или нешто

слично, никогаш немаше помислено дека некој од ФБИ ја мрази толку многу за да ја озборува така отворено.

Момчето полицаец со извинување погледна кон неа. „Ако Ви значи нешто, јас не мислам дека сте толку лоша.“

„Фала. А дали овој непознат специјален агент кој наводно мисли дека ме познава има уште нешто да каже?“

„Само дека треба да одам да го викнам него ако Вие почнете да станувате *тешка*.“ Повторно ја погледна. „Сега ќе почнете да станувате *тешка*, зарем не?“

Камерон ги прекрсти рацете преку градите. „Да, мислам дека станувам.“ И тоа не би било глума. „Најдете го тој агент - кој и да е - и кажете му дека на *тешката* жена од соба 1307 ѝ е дојдено преку глава. И кажете му дека многу ќе ценам доколку би можел да приврши со својата мала диктаторска обиколка и да се спушти на мое ниво за да може лично да зборува со мене. Бидејќи јас би сакала да знам колку долго очекува да седам овде и да чекам.“

„Сè додека јас го барам тоа од вас, госпоѓице Линд.“

Гласот дојде однадвор, од пред вратата.

Камерон беше свртена кон вратата со грбот, но тој глас можеше да го препознае и во сон - длабок и мазен како сомот.

Не е можно.

Таа се сврте и погледна во човекот кој стоеше на другата страна од ходникот. Тој изгledаше исто како и последниот пат кога го виде пред три години: висок, темен и намуртен.

Камерон не се ни помачи да ја прикрие омразата во својот глас. „Агенту Палас... не знаев дека сте се вратиле во градот. Како беше во Невада?“

„Небраска.“

Според неговиот леден израз, Камерон знаеше дека нејзиниот ден, кој веќе го доживеа својот несрекен почеток, штотуку стана педесет пати полош.

Три

КАМЕРОН ЗАТРИЖЕНО ГЛЕДАШЕ додека Џек, познат како специјален ФБИ агент Палас, погледна кон момчето полицаец.

„Ви благодарам, полицаецу, можам да преземам оттука“, рече тој.

Младиот полицаец брзо се повлече, оставајќи ја сама со Џек во хотелската соба. Неговиот поглед беше камено ладен.

„Сте се вмешале во прилично голема збрка“.

Камерон се исправи. Поминаа три години, а тој сè уште успеваше веднаш да ја натера да заземе одбранбен став.

„Не би знаела. Благодарение на вас, немам поим во што сум вмешана.“ Направи пауза, налутена што немаше увид во што и да беше тоа што се случуваше таму надвор. „Што се случи со жената во соседната соба?“

„Мртва е.“

Камерон кимна со главата. Присуството на детективите ја навестуваше сериозноста на ситуацијата, но и покрај тоа, потврдата за смртта на жената ја шокираше.

Таа одеднаш почувствува огромна потреба да излезе од хотелската соба, но се присили да не покажува никакви реакции пред Џек.

„Жал ми е што го слушам тоа“, рече таа едноставно.

Тој покажа кон столот пред бирото. „Зошто не седнете? Треба да Ви поставам неколку прашања.“

„Дали имате намера да ме испрашувате, агенту Палас?“

„Дали имате намера да бидете некооперативна, госпоѓице Линд?“

Таа празно се насмевна. „Зошто? Да не имате намера да станете груб со мене?“

Неговите очи останаа цврсти и темни. Камерон подготвна и си направи умствена забелешка да внимава кога провоцира човек кој носи оружје, а особено кога истиот тој човек ја обвинува дека за малку ќе му ја уништела кариерата.

Таа го помнеше денот, пред три години, кога за првпат се сретнаа да разговараат за случајот Мартино. Никогаш порано немаше работено со Џек; Камерон тогаш беше обвинител само една година, а Џек за целото време работеше само на тајни задачи. Беше изненадена - и нетрпелива - кога нејзиниот шеф ја задолжи за истрагата Мартино, еден од најеминентните случаи во областа. Роб Мартин (познат како Роберто Мартино) беше широко прочуен и во Бирото и во кабинетот на јавното обвинителство дека е на чело на еден од најголемите криминални *синдикати* во Чикаго. Проблемот секогаш беше да се добијат доволно докази за да се докаже ова.

Токму тоа беше оној момент каде специјалниот агент Џек Палас влегуваше во игра. Пред нивниот состанок, Камерон од својот шеф дозна дека Џек две години тајно работел на инфилтрирање во организацијата на Мартино, сè додека не бил разоткриен, па ФБИ биле принудени да го повлечат. Нејзиниот шеф ѝ немаше кажано многу за екстракцијата, освен тоа дека Џек бил

заробен во склад со десет од луѓето на Мартино, се изборил да излезе оттаму и во процесот го застрелале. Таа дозна и уште една работа - дека додека да пристигне засилувањето на ФБИ, Џек веќе успеал да убие осум од луѓето на Мартино.

Џек ѝ остави прилично силен впечаток првиот пат кога тој и неговиот партнер влегоа во нејзината канцеларија. Камерон се сомневаше дека најверојатно секој кој ќе го сретне Џек Палас ја има истата реакција како и таа. Со тие негови предаторски кафени очи, речиси црна коса и остри црти на лицето, тој изгледаше како оној вид на луѓе кој жените - а и мажите - би требало да ги избегнуваат кога одат по темни улички. Тој носеше лонгета на десната подлактица, најверојатно повреда нанесена од страна на луѓето на Мартино, и наместо стандардниот костум и вратоврска кои повеќето агенти се очекуваше да ги носат, тој носеше морнарска маица и фармерки. Според она што го виде, таа воопшто не беше изненадена што ФБИ го избрале него за тајната задача.

И три години подоцна - додека стоеше спроти неа во хотелската соба која одеднаш се чинеше премногу мала, со неговите очи кои блескаа од бес и, да, дури и покрај стандардниот костум и вратоврска кои овој пат ги носеше - тој воопшто не изгледаше помалку опасно од вообичаено.

„Сакам да разговарам со адвокат“, рече Камерон.

„Ти си адвокат“, рече тој дрско. „И не те сметаат за осомничена, па не ни имаш право на адвокат.“

„За што ме сметаат тогаш?“

„За лице од интерес.“

Ова беше вистинско срање. „Вака стојат работите: уморна сум и не сум расположена за игри. Ако немате намера да ми кажете што се случува во истиов момент, си одам одовде“, рече Камерон.

Џек ладно погледна во нејзините хеланки и Мичиген маица, изгледајќи комплетно незагрижено за

нејзините закани. Фала му на Бога што таа се имаше облечено, па сега не се моташе низ собата само со гаќички на себе.

„Нема да одиш никаде.“ Тој го извлече столот и покажа кон него. „Седни.“

„Ти благодарам, но не. Мислам дека ќе се држам до планот според кој си одам одовде веднаш.“ Пред тој да може да помисли дека блефира, Камерон ја зграби чантата и се упати кон вратата. По гаволите со другите нејзини работи, можеше да се врати по нив подоцна. „Фино што си поразговаравме, агенту Палас. Мило ми е што гледам дека тие три години во Небраска воопшто не те смениле, си останал истиот гомнар.“

Камерон ја отвори вратата и речиси се удри во човекот кој стоеше на влезот. Тој носеше добро скроен сив костум и вратоврска, изгледаше како да е помлад од Џек и беше Афроамериканец.

Типот ѝ упати една нокаутирачка насмевка, обидувајќи се да држи рамнотежа со рацете за да не ги испушти трите чаши со кафе од Старбакс кои ги држеше. „Фала што ми ја отвори вратата. Што пропуштив?“

„Бегам одовде. И штотуку го нареков агентот Палас гомнар.“

„Звучи како супер да сте се забавувале. Кафе?“ Тој ѝ подаде една од чашите од Старбакс. „Јас сум агент Вилкинс.“

Камерон упати еден досетлив поглед преку рамото. „Добар џандар, лош џандар? Зарем ова е најдоброто за кое си способен, Џек?“

Тој ја премина собата во неколку долги чекори, застана до вратата и се надвисна над неа. „Ти немаш поим за што сè сум способен“, мрачно рече.

Додека тој посегнуваше по едно од кафињата од Вилкинс, Камерон повторно си направи умствена забелешка да внимава кога провоцира човек кој носи оружје, особено кога истиот тој човек ја обвинува дека за малку ќе му ја уништела кариерата и кој е за цела

глава повисок од неа. Таа неколкупати опцу во себе што претходно облече патики за вежбање; ѝ требаа потпетици високи најмалку осум сантиметри за да застане лице в лице со Џек Палас. Иако дури и тие ќе ја кренеа само до ниво на неговата брада. Да не правиме муабет дека ќе изгледаше како тотален глупак во потпетици Маноло и панталони за јога.

Вилкинс ги крена чашите со кафе и гестикулираше кон нив. „Вие двајца се знаете?“

„Јас и госпоѓицата Линд речиси ќе имавме задолжство да работиме заедно на еден случај“, рече Џек.

„Речиси? Што значи тоа?“ Вилкинс се сврте кон Камерон со поглед кој кажуваше дека штотуку му светнало нешто. „Чекај малку - Камерон Линд? Знаев дека тоа име ми звучи познато. Се разбира, од кабинетот на државниот адвокат.“ Неговите светло кафени очи блескаа додека се смееше. „Ти си таа за која Џек рече дека...“

„Мислам дека сите многу добро се сеќаваме што рече агентот Палас“, го прекина Камерон. Пред три години, неговите зборови нечесно се емитуваа на сите национални вести речиси цела недела. Не ѝ беше потребно повторно да ги чуе, особено не додека тој стоеше веднаш до неа. Искуството од првиот пат беше доволно засрамувачко што немаше потреба од повторување.

Вилкинс кимна со главата. „Секако, нема проблем.“ Тој погледна помеѓу неа и Џек. „Па... Ова е непријатно.“

Менувајќи ја темата, Камерон покажа кон кафето. „Обично е или без кофеин?“

„Обично. Слушнав дека си имала долга ноќ.“

Таа зеде една од чашите. Беше будна веќе дваесет и три часа, а адреналинот кој ја одржуваше престана да го засенува заморот. Камерон пивна од кафето и благодарно воздивна. „Фала.“

Вилкинс пивна од своето кафе. „Гледаш, тоа е сè, ништо страшно. Тројца луѓе, пијат кафе и зборуваат. Па што велиш? Мислиш дека би можела да останеш со

нас и да поразговараме во врска со тоа што се случило синоќа?“

Тоа речиси предизвика насмевка на лицето на Камерон. Барем Вилкинс изгледаше како љубезен, разумен човек. Штета што ја извлекол пократката сламка во задачата на својот партнер.

„Тоа не е воопшто лошо“, му рече таа.

Вилкинс се насмевна од уво до уво. „Кафето или мојата рутина на добар џандар?“

„И двете. Ако *ти* би сакал да ми поставиш неколку прашања, агенту Вилкинс, ќе ми биде задоволство да соработувам.“ Камерон се сврте, се проби покрај Џек и се врати назад во собата. Тој и Вилкинс ја следеа додека таа седнуваше на столот пред бирото. Ги прекрсти нозете и погледна кон двајцата ФБИ агенти со главата високо исправена.

„Добро. Ајде да зборуваме.“

ДА БЕШЕ ВО ПРАШАЊЕ кој било друг, освен Камерон Линд, Џек најверојатно нејзиното однесување ќе го сметаше за забавно. Но бидејќи се работеше за Камерон Линд, тој не се смееше. Всушност, ништо во врска со оваа ситуација ни оддалеку не му изгледаше смешно.

Одлучи да му дозволи на Вилкинс да ја преземе водечката улога во испрашувањето за настаните од претходната ноќ. Не поради тоа што таа јасно им даде до знаење дека не сака да си има работа со него - за желбите на Камерон Линд нему око не му трепнуваше - туку повеќе затоа што, што не беше никакво изненадување со оглед на нивното минато, тој забележа дека таа подобро реагираше на неговиот партнер, отколку на него. Истрагата беше неговата цел и немаше намера да дозволи личните проблеми да му застанат на патот.

Кога тој и Вилкинс пристигнаа во Пенинсула и детективот Слоански им го кажа името на сведокот во соба 1307, за дел од секундата, Џек си помисли дека

целата работа е местенка, некаков вид на шега за добре-дојде за неговото враќање во Чикаго. И сè уште не ја исклучуваше таа веројатност, дури и кога влегоа на местото на злосторството. Не виде никакво тело, после сè - Слоански рече дека болничарите ја однеле жртвата во Нортвестерн Меморијал во обид да ја вратат во живот.

Тогаш ја виде видеолентата.

После тоа, му стана прилично јасно дека повикот во 05.00 часот наутро кој го доби од шефот, барајќи од него да ги провери записниците на полициската станица на Чикаго за она што тие мислеа дека го нашле, навистина не беше дел од некаква комплицирана шега. И неговиот прв приоритет во овој момент беше да утврди дали ФБИ има надлежност врз овој случај или не.

Камерон Линд беше клучот до одговорот на тоа прашање. Ако Џек веруваше во нејзината приказна, ФБИ немаа друг избор, освен да спроведат сопствена истрага. Од таа причина, колку и да не сакаше да има ништо повеќе со неа и комплетно да му ја препушти на Вилкинс, како постар и поискусен агент на местото на злосторството, знаеше дека тоа не беше опција.

Од неговата позиција во аголот од собата, Џек ја анализираше. Не беше изненадување што таа изгледаше исцрпено. И поради некоја причина, изгледаше пониска отколку што ја паметеше. Веројатно затоа што секогаш кога ја гледаше, пред три години, тоа беше во тек на работно време и таа носеше потпетици.

Да, тој се сеќаваше на Камерон Линд и нејзините високи потпетици... Всушност, и покрај фактот што поминаа три години откако последен пат ја виде, Џек беше изненаден од тоа колку беше точно - и детално - неговото сеќавање на неа: долгата костенлива коса, кристалните сино-зелени очи, однесувањето кое еднаш - само за момент - му се чинеше чудесно.

Но како и да е, не требаше да биде изненаден што ги помнеше сите овие работи. Впрочем, тој беше агент на ФБИ и тоа беше неговата работа, да помни детали.

И, Џек претпоставуваше, не болеше тоа што Камерон Линд беше - *не тој*, но некои други луѓе би можеле да кажат - ебено прекрасна.

Тоа него само уште повеќе го вадеше од кожа затоа што таа, исто така, беше и тотална кучка.

За среќа, долгата костенлива коса во моментот ѝ беше собрана наназад во опавче, а нејзините сино зелени очи беа некако помалку сјајни и уморни, веројатно поради недостаток на сон. Хеланките и Мичиген маицата кои ги носеше всушност беа слатки, на некој начин, но поради гореспоменатиот фактор „кучка“, тој го игнорираше тоа.

„Па, кога ме разбудија по вторпат“, објаснуваше Камерон „тоа беше моментот кога решив да се јавам во Центарот за услуги за гостите.“

„Сакам за момент да се вратиме чекор назад.“ Ваквото прекинување на Џек кое доаѓаше од аголот на собата ја штрекна Камерон; тоа беше негово прво прозборување и вмешување откако таа почна да ја дава својата изјава.

„Кажи ми што точно слушна баш пред да заспиеш. Пред повторно да започнат звуците од соседната соба“, рече тој.

Камерон се двоумеше. Тој знаеше дека таа не сакаше да одговора на *неговите* прашања - таа веројатно не сакаше воопшто ништо да му каже нему - но сега кога веќе реши дека ќе соработува, немаше голем избор.

„Слушнав како се затвора вратата, како некој да ја напушта собата“, рече таа.

„Дали си сигурна дека надворешната врата беше таа која ја слушна како се затвора?“ праша Џек.

„Да.“

„Но не провери дали некој замина во тоа време?“

Камерон протресе со главата. „Не. Потоа собата беше тивка некое време. Околу половина час или така нешто.“

„Кажи ми за звуците што те разбудија.“

Сега, кога тој го презеде испрашувањето, Камерон го сврте лицето кон него. „Што би сакале да знаете, агенту Палас?“ праша таа глумејќи љубезност.

„Штотуку ти кажав. Би сакал да знам што си слушнала.“

„Прилично истите работи кои ги слушнав и првиот пат“, рече таа тврдоглаво.

Џек ја накоси главата. „Навистина? Рече дека првиот пат си ги слушнала луѓето во соседната соба како имаат секс.“

„Да, мислам дека шлаканиците по задникот и извикувањата од типот на „свршувам“ го разјаснија тоа.“

Џек истапи од аголот и ѝ се доближи. „Па кога се разбуди по вторпат, дали тогаш слушна некој да удира нечиј задник?“

„Не.“

Од нејзиниот израз на лицето, тој можеше да забележи дека таа не уживаше многу кога се наоѓаше на другиот крај од вкрстеното испрашување. „А што е со извиците 'свршувам'? Имаше ли нешто такво вториот пат?“

„Слушнав пискање.“

„Но никаква најава за претстоен оргазам?“

Таа остро го погледна. „Ја сфативме Вашата поента, агенту Палас.“

Тој се приближи поблизу и зјапна во неа одозгора. „Мојата поента, госпоѓице Линд, е дека знам дека сте уморна, но тоа не е изговор за да бидете невнимателна и да испуштате важни детали.“

Очите на Камерон се исполнија со лутина. Но таа се воздржа, направи кратка пауза и кимна со главата. „Фер.“

Погледна кон сидот кој ја делеше од соба 1308. „Кога се разбудив по вторпат, тогаш слушнав како креветот удира во сидот, погласно отколку претходно. Но

само неколкупати. Потоа, како што реков, слушнав пискање.“

„Машки или женски глас?“ праша Џек.

„Женски. Звукот беше придушен како лицето да ѝ беше покриено со ќебе или перница.“ Камерон се сврте назад кон него како одеднаш да сфати нешто. „Задушена е, така?“ праша тивко.

Џек се двоумеше дали да одговори на ова, но знаеше дека кога-тогаш ќе треба да ја извести за тоа што се случува.

„Да.“

Камерон си ја гризна долната усна. „Јас мислев дека само се обидуваат да бидат потивки. Не сфатив...“ Таа длабоко зеде воздух за да се соземе.

„Не си можела да знаеш“, ја увери Вилкинс.

Џек му упати еден поглед - *доста веќе со рутината на добар џандар*. Таа беше голема девојка, можеше да се справи со ова. „Детективот Слоански ни кажа дека си го повикала обезбедувањето и дека тогаш собата повторно станала тивка?“

„И тогаш го слушнав отворањето на соседната врата, па отрчав до мојата врата и погледнав низ шпионката“, рече Камерон.

„Само колку да си го пикнеш носот во туѓа работа, без никаква посебна причина, чиста љубопитност, така?“

Неговиот сарказам како да ја живна. „И фала му на Бога за тоа“, рече таа. „Инаку немаше да ги имате информациите кои ви ги дадов, а ни оние за кои сè уште ни самата не сум свесна дека ги знам.“ Таа слатко се насмевна. „Освен тоа, да не бев толку љубопитна, агенту Палас, ние двајца никогаш немаше да ја имаме оваа прекрасна прилика за повторно да се зближиме.“

Вилкинс се накашла додека пиеше од кафето. Тоа сомнително многу звучеше како кикотење.

Џек го сметаше нејзиниот сарказам за смешен.

Кога беше во Специјалната единица, пред да се приклучи на ФБИ, тој испрашуваше странски оперативци, осомничени терористи и членови на разновидни герилски милиции. Сигурно можеше да се справи со еден дрзок асистент државен адвокат. „Мило ми е што гледам дека кафето врати малку оган во тебе“, рече тој суво. „Сега, зошто не ми кажеш што виде кога ја извршуваше својата граѓанска должност при шпионажата низ шпионката?“

Вилкинс ја крена раката. „Хм, мислам дека можеби треба да повикам засилување.“

Камерон и Џек одговорија истовремено. „Добро сме.“

„Видов човек како ја напушта собата, што сум сигурна дека веќе знаете“, му рече таа на Џек.

„Опиши го.“

„Веќе му го опишав на Слоански.“

„Направи го тоа повторно.“

Џек виде како ѝ блеснуваат очите. Таа не сакаше некој да ѝ кажува што да прави. Штета.

„Висок околу метар и осумдесет, метар осумдесет и пет“, рече таа. „Средно граден. Носеше фармерки, црно спортско палто и сива маица со качулка навлечена над главата. Цело време ми беше свртен со грбот, па воопшто не можев да му го видам лицето.“

„Зарем не помисли дека носењето на маица со качулка е малку чудно?“ праша Џек.

„Неколку часа слушав плескање на нечиј задник и сидови кои трескаа толку силно што малку фалеше за да ми ги расклатат и забите во устата. Искрено, според мене, целата вечер беше малку чудна, агенту Палас.“

Од аголот на окото Џек можеше да го види Вилкинс како погледнува нагоре кон таванот додека се бори со уште една насмевка.

„Дали си сигурна за висината на човекот?“ продолжи Џек.

Камерон направи пауза, размислувајќи. „Да.“

„А тежината?“

Таа воздивна. „Не сум добра во погодување такви работи.“

„Потруди се. Преправајте се дека ова е нешто важно.“

Уште еден остар поглед.

Камерон погледна во Вилкинс. „Колку килограми имаш ти?“

„Чекај - зошто Џек не одговори на тоа прашање?“

„Човекот кој го видов имаше градба на телото послична на твојата.“

„Ох, значи помал тип?“ љубезно додаде Џек.

Вилкинс се сврте кон него. „Помал тип? Јас сум два и половина сантиметри над националниот просек. Освен тоа, јас сум жилив.“

„Ајде да се обидеме да резимираме“, предложи Џек. „Јас имам осумдесет и четири килограми, а агентот Вилкинс седумдесет и три. Со оглед на тоа, што мислиш за овој човек?“

Таа погледна помеѓу двајцата мажи, земајќи го тоа предвид.

„Околу седумдесет и осум.“

Џек и Вилкинс се погледнаа.

„Што?“ праша Камерон. „Што ви кажува тоа?“

„Значи само за да бидеме сигурни дека добро се разбравме, човекот кој го виде како ја напушта собата токму пред да пристигне обезбедувањето беше висок некаде околу метар и осумдесет и имаше околу седумдесет и осум килограми. Тоа е она што ни го кажуваш?“

„Тоа е она што го кажувам“, се согласи таа. „И сега кога гледам дека ги добивте сите информации кои сакавте да ги добиете од мене и јас би сакала некои информации за возврат.“ Таа погледна кон Вилкинс, а пак тој погледна во Џек.

По кусо колебање, тој се потпре на сидот.

„Добро. Еве што можам да ти кажам.“

„И САМО КОЛКУ ДА бидеме јасни: сè што ќе ти кажам сега е строго доверливо и треба да остане во тајност“, и рече Џек. „Всушност, да не работеше во кабинетот на државниот обвинител, немаше да ти кажам ништо.“

Камерон ја сфати пораката: тој не сакаше да ѝ кажува никаква срања, но неговиот шеф му наредил да ги сподели информациите како професионална куртоазија.

„Кристално јасно, агенту Палас“, рече таа.

„Ти очигледно и самата имаш собрано два плус два за некои работи, па затоа ќе ги скратам работите и ќе ти го кажам основното“, почна Џек. „Ти си се јавила кај хотелското обезбедување, тие ја нашле мртвата жена во соседната соба, па ги повикале болничарите и полицијата. Надлежните од полициската станица на Чикаго пристигнале на местото на злосторството, нашле знаци на борба и пружен отпор и ја започнале истрагата.“

„Какви знаци на борба?“ праша Камерон.

„За да заштедиме време во нашиот понатамошен разговор, за секоја информација што ќе ја прескокнам и нема да ти ја кажам, ќе треба едноставно да претпоставиш дека тоа е намерно донесена одлука од моја страна.“

Камерон погледна кон таванот, гризнувајќи си го јазикот. Од сите убиства и, немаше ебен поим какви други злосторства, но очигледно некакви што ги инволвираа и ФБИ, од сите можни хотели во Чикаго, Џек Палас мораше да влета баш овде.

„Додека детективите од полициската станица вршеле проверка на собата, наишле на нешто скриено зад телевизорот спроти креветот. Видео камера.“

„Гоимате убиството снимено на лента?“ праша Камерон. Камо сите злосторства да доаѓаа до обвинителите вака уредно спакувани.

Џек одмавна со главата. „Не. Тоа што е на снимката се работите кои се случувале пред убиството.“

„Пред убиството?“ Камерон помисли на грубите сексуални звуци кои ги слушна преку сидот. „Сигурно има што да се види на лентата.“

„Има“, се согласи Џек. „Особено што човекот на лентата е женет американски сенатор.“

Очите на Камерон се ококорија. Не го очекуваше ова. Го постави очигледното следно прашање. „Кој сенатор?“

Агентот Вилкинс извлече фотографија од внатрешниот џебот на палтото и ѝ ја подаде на Камерон.

Таа погледна во фотографијата, а потоа повторно во Џек. „Ова е сенаторот Хоџис.“

„Значи го препозна?“

„Се разбира дека го препознав“, рече Камерон. Бил Хоџис беше претставник на Илиноис во Сенатот на САД повеќе од дваесет и пет години. А во последно време повеќе од вообичаено му го гледаше лицето на вести - штотуку го имаа назначено за претседател на Комитетот за банкарство, домување и урбанистички предмети.

Камерон помисли на црвенкосата жена што ја виде на болничкиот кревет. „Жената од соба 1308 не беше жената на сенаторот, нели?“

„Не, не беше“, рече Џек.

„Која беше таа?“

„Ајде само да речеме дека, за разлика од тебе, сенаторот Хоџис синоќа плаќал за да му направат нешто повеќе од паркет.“

Фино. „Проститутка?“

„Мислам дека жените на нејзино ниво, во основа, сакаат да се нарекуваат себеси 'придружнички'.“

„Како го дознавте ова?“

„Ја имаме евиденцијата на агенцијата за изнајмување придружнички. Сенаторот редовно се гледал со неа скоро цела година.“

Камерон стана и почна да чекори наваму-натаму пред креветот, размислувајќи за целото сценарио како за нов случај кој ѝ го предале нејзе. „Па што е со камерата? Немој само да ми речете дека сенаторот бил доволно глупав за да мисли дека може да чува сопствена порно снимка во тајност.“ Таа застана, брзо размислувајќи. „Не... се разбира. Уцена. Затоа детективите од полициската станица на Чикаго ви се јавиле вас.“

„Со оглед на тоа што ја гледав снимката, можам да речам дека е очигледно дека сенаторот Хоџис немал поим дека го снимаат“, рече Вилкинс.

„Значи ти си оној кој заглавил со гледање на снимката? Среќник“, рече Камерон.

„Не баш. Но Џек беше зафатен играјќи си лош џандар со сенаторот Хоџис.“

„А јас пак мислев дека тоа го чува специјално за мене.“

Вилкинс се исклешти. „Не - тој сака да го прави тоа со сите. Обично му успева, со целиот тој мрачен и адверзен став.“

Камерон сирна кон Џек, кој се имаше вратено на својата поранешна позиција седнат во аголот од собата. „Мрачен и адверзен“ - ѝ се допаѓаше тој опис. Дефинитивно беше подобар од генеричкиот опис „гомнар“ до кој таа се држеше во последните три години.

Таа се запраша дали Џек Палас некогаш се смееше.

Тогаш се сети дека, искрено, не ѝ беше гајле дали тој се смее или не.

„По правило, со оглед на содржината на снимката, сенаторот Хоџис ќе беше примарниот осомничен од страна на полицијата“, ѝ рече Џек.

“Всушност, полицијата најверојатно досега веќе ќе го имаше уапсено, да не беше ти.“

„Така ли?“

Џек се оттурна од сидот и брзо прелета кон неа. Ѓ ја дрпна фотографијата од рацете и ја крена директно пред нејзиното лице.

„Ајде да скратиме со срањава. Човекот кој го виде како ја напушта собата пет минути пред обезбедувањето на хотелот да ја најде мртвата девојка - има ли шанси тоа да е овој човек?“

Камерон се двоумеше, сепната и фатена во тесно од ненадејноста со која Џек прејде во напад.

Тој ја залепи фотографијата уште поблиску до нејзиното лице. „Ајде, Камерон. Има ли шанси тоа да е овој човек?“

Камерон почувствува чудно превртување во стомакот кога го слушна Џек како го изговара нејзиното име. Тие еднаш, многу кратко, се наоѓаа во фаза каде си се обраќаа само по име. Таа ја избрка оваа мисла и се фокусираше на фотографијата што Џек ја држеше пред неа. Навистина, немаше потреба дури ни да погледне. Сенаторот Хоџис не само што беше понизок човек, туку ако повторно требаше да погодува - а очигледно требаше - ќе речеше дека тој тежи најмалку сто и четиринаесет килограми. Можеби не доби најпрегледен поглед низ шпионката, но знаеше барем една работа.

„Не е тој“, рече таа.

„Сигурна ли си?“ праша Џек.

„Сигурна сум.“

Џек се повлече наназад. „Тогаш сенаторот Хоџис ти должи едно големо, проклето *благодарам*. Бидејќи твојот збор е единственото нешто поради кое нема да биде уапсен за убиство.“

Во собата завладеа тишина. „Зарем тој нема некакво алиби?“ праша Камерон.

Џек и понатаму остана тивок.

По сè изгледаше дека ова спаѓаше во категоријата „Немам намера да ти одговарам на твоите смрдливи прашања“.

„Ќе го сфатам тоа како 'не“, рече Камерон. „А што велите за тоа да се обидам сама да ги пополнам дупките во информациите, наместо да ви поставувам прашања? Значи оваа придружничка која спиеа со сенаторот Хоџис, женетиот постар сенатор од Илиноис...“

„Кој неодамна го назначија за претседател на Комитетот за банкарство“, дофрли Вилкинс. Кога го виде погледот на смртта кој му го упати Џек, ги крена рамениците. „Што? Јас ги немам тие проблеми со неа што очигледно ги имаш ти. Освен тоа, слушнав што рече Дејвис - би требало да *споделиме*, ти текнува?“

Џек зјапаше во него уште пострашно.

„Значи оваа придружничка одлучила да го снимат сенаторот на лента и тоа да го користи како уцена“, продолжи Камерон. „Тој се среќава со неа вечерта, го извршуваат чинот - многупати - патем, сè уште се држам до теоријата со вијагра - и сенаторот заминува. Дваесет минути подоцна, нашиот мистериозен човек се појавува. Се случува кратка борба и тој ја убива жената. А бидејќи нема знак на насилно влегување, можеме да претпоставиме дека девојката го знаела убиецот и самата го пуштила во собата. Како ми оди досега?“

Вилкинс кимна со главата, импресиониран. „Воопшто не си лоша.“

„Јас мислам“, ѝ рече Џек „дека вие сте имале долга ноќ и ние не сакаме повеќе да Ве задржуваме и да Ви го трошиме времето, госпоѓице Линд. ФБИ ја цени Вашата соработка. Ќе бидеме во контакт доколку ни треба нешто друго од Вас.“

Камерон го набљудуваше додека тој се вртеше и се упатуваше кон вратата, очигледно со погрешен впечаток дека не останало ништо друго за што би требало понатаму да дискутираат.

„Всушност, јас имам уште едно прашање, агенту Палас“, рече таа.

Тој погледна кон неа. „Што би можело да биде тоа?“

„Може ли конечно да се изгубам од оваа хотелска соба?“

Четири

КОГА АГЕНТОТ ВИЛКИНС предложи тој и Џек да ја префрлат до дома од хотелот, Камерон неволно прифати. Колку и да беше желна да стави растојание помеѓу неа и Џек, таа не сакаше тој да забележи дека неговото однесување допира до неа.

Седната на задните седишта во автомобилот на Вилкинс - барем таа претпоставуваше дека автомобилот беше на Вилкинс со оглед на тоа што тој беше оној кој возеше, а и не можеше да замисли дека Џек некогаш би купил Лексус - таа ја потпре главата на ладното кожно седиште и погледна низ прозорецот. Толку долго беше заглавена во онаа хотелска соба што дневната светлина надвор ѝ изгледаше премногу силна и нереална во првите неколку секунди кога излезе од хотелот. Беше речиси пладне, што значи дека Камерон веќе навлегуваше во триесеттиот час без сон. Таа се сомневаше дека дури и кафето од Старбакс нема моќ да го поправи тоа.

Борејќи се со приспивното движење на автомобилот, таа го тргна погледот од прозорецот. Со главата навалена на седиштето и низ полузатворени очи, го